

ob Rdečem morju. Angleži pravijo, da je s padcem Kerena zapečaten usoda vse Eritreje.

Abesinija

Južnoafriške čete so vkorakale pri prodiranju v Abesinijo od juga iz italijanske Somalije v Harar, ki je drugo največje in trgovinsko najbolj važno mesto v Abesiniji in šte-

je okrog 70.000 prebivalcev. Italijani se bodo pod vodstvom vojvode De Aosta postavili v bran nekje pred prestolnim mestom Addis Abeba, kamor je Južnoafrikancem odprta pot po zasedbi Hararja.

Po najnovejših poročilih so izpraznili Italijani Diredavo in je s tem prekinjena železniška zveza med Džibutijem in Addis Abebo.

Po Jugoslaviji

Novi ministrski predsednik

je armijski general Dušan Simović. Rodil se je leta 1882. v Kragujevcu v Srbiji. Po končani srednji šoli se je posvetil vojaškemu sta-

nu. V svetovni vojni je bil major Dušan Simović najprej pomočnik načelnika štaba dunavske divizije, potem pa načelnik štaba dunavske divizije. Leta 1918. je bil kot polkovnik poveljnik 7. pešpolka kralja Petra I. in je na čelu tega polka vkorakal v osvobodjeni Beograd. Za svojo hrabrost v vojni je bil dvakrat odlikovan s Karadjordjevo zvezdo z meči. V novembru 1918 je bil imenovan za delegata srbske vlade in vrhovnega poveljstva pri vla-

di narodnega sveta v Zagrebu, kjer je sodeloval pri organizaciji državne obrambe in pri svobojenju Medjimurja, nato pa pri snovanju novo ustanovljene IV. armijske oblasti. Od aprila do konca avgusta 1919 je bil adjutant kralja, nato pomočnik načelnika štaba III. armije, nato pa načelnik štaba savske divizije. Do aprila 1925 je bil nato načelnik štaba IV. armije, od aprila 1925 do oktobra 1929 pa je bil dodeljen vojnemu letalstvu, kjer je končno postal načelnik štaba in pomočnik poveljnika letalstva. Od oktobra 1929 do novembra 1930 je bil poveljnik bosanske divizije, od novembra 1930 do maja 1933 drugi pomočnik načelnika glavnega generalštaba, nato pa do septembra 1936 poveljnik častniške šole v Sarajevu. Septembra 1936 je bil imenovan za poveljnika vojnega letalstva. Na tem položaju je ostal do danes.

Nova vlada bo skrbela za mir v državi in prijateljstvo s sosedi. Nova vlada je imela 27. marca pod predsedstvom generala Simovića prvo sejo. Ob tej priliki je predsednik vlade dal častnikarjem izjavo, da bo skrbela nova vlada za mir na znotraj in zunaj. S sosedi ostanemo tudi za bodoče v miru in prijateljstvu.

Naš škof ob prevzemu oblasti v državi v roke kralja Petra II. Naš škof dr. Ivan Tomazič je izdal ob prevzemu oblasti v roke kralja Petra II. posebno številko »Oglasnika

lavantinske škofije«. V listu je kraljev proglas in škofova brzojavka kralju, v kateri izroča škof svoje duhovščine in vernikov vladarju vdanost, pokorščino in ljubezen. Končno je odredil škof na cvetno nedeljo v vseh župnijskih cerkvah po glavni službi božji zahvalno pesem z molitvijo za kralja.

Prevod in izvoz slovenskega hmelja. Trgovinski minister je podpisal uredbo o proglatvi banovinskega prehranjevalnega urada (Prevoda) v Ljubljani za poslovno centralo za izvoz slovenskega hmelja.

Seji širših okrajnih odborov JRZ za okraje Šmarje in Gornji grad. V nedeljo, 23. marca, sta se vršili polnoštevilno obiskani seji okrajnih odborov JRZ za okraja Šmarje in Gornji grad. Obeh sej se je nameraval udeležiti g. minister dr. Miha Krek, ki pa je bil žal zadržan. Namesto njega sta v Šmarju podala politično poročilo gg. banovinski tajnik JRZ Marko Kranjc in bivši narodni poslanec dr. Anton Ogrizek, o svojem delu in predlogih v banskem svetu pa je poročal banški svetnik g. Zorenč. Sejo je vodil podpredsednik okrajne JRZ Šmarje in načelnik okrajnega cestnega odbora g. župan Turk. — Pri Sv. Frančišku pri Gornjem gradu je namesto odsotnega g. ministra dr. Kreka podal politično poročilo g. senator Alojzij Mihelčič. O prehrani je poročal banovinski tajnik JRZ Marko Kranjc. Predsednik Kmetijske zbornice in bivši narodni poslanec g. Martin Steblovnik, ki je tudi vodil okrajno sejo, je poročal o svojem delu in predlogih v banskem svetu in v Kmetijski zbornici. — Na obeh sejah se je po poročilih govornikov razvila zelo živahna debata o okrajnih zadevah. Odborniki krajevnih organizacij JRZ so s svoje skupne okrajne seje poslali pozdrave in izraze zaupanja ter zvestobe gg. predsedniku ministru dr. Francu Kuloveu, ministru dr. Mihi Kreku in banu dr. Marku Natlačenu. Sejo so zapustili v zavesti, da vlada stori vse, kar je mogoče, da se ohrani mir, g. ban pa skrbi, da bo vprašanje prehrane potom Prevoda urejeno kar najbolj pravično in da v nobenem okraju Slovenije ne bo pomankanja.

Da, v resnici manjka pravih učiteljev

Sem učitelj, zato mi ni vseeno, kaj govorijo in pišejo o slovenskih učiteljih. Ker verujem v poslanstvo in napredek svojega naroda, ki ga ljubim in mu posvečam vse svoje zmogljive sile, ne morem mimo zelo aktualnega članka g. Martina Steblovnika v 12. številki priloge »Kmečkoga dela«, ne da bi dodal še nekaj svojih misli.

Večna škoda je za slovenski narod, da se velika večina slovenskih učiteljev idejno odtu-

juje svojemu ljudstvu, ker je liberalno in napredno usmerjeno. Na dlani je, da ostane tudi sicer najboljši tak učitelj v kraju samo državni uradnik in nič več, ker ne najde, odnosno ne more najti z ozirom na svoj svetovni nazor poti v globine in do temeljev, na katerih je zgrajena naša narodna samobitnost (kato-liška vera, slovenstvo, iz katerega izhaja tudi naša vdanost do kralja in države Jugoslavije). Večna škoda je za naš mali slovenski narod,

»Nobeden. Prav za prav Judež je.«

»Judež?« sta kriknili obe, Julka je še dodala: »Saj Judež ni bil obtožen.«

»Obtožen ni bil, pa sam je priznal, da ga je on zabodel. Še vprašal ga ni sodnik, je kar sam povedal.«

»Moj Bog, saj to ni mogoče!« je zastokala Julka.

»Res je! Čisto nazadnje je priznal.«

Meležnik je zdaj pripovedoval, kako je bilo. Vse je podrobno povedal, tudi to, kako težko je Judež spravil besedo iz sebe, kako se je tresel, preden je mogel z besedo na dan, kako je od sramu ves zardel in ni mogel nobenemu v oči pogledati.

»Zakaj takoj ni povedal, da ga je on?« se je jezila Meležnica. »Zaradi njega si moral štiri tedne sedeti in drugi tudi. Doma smo si bili pa v takih skrbeh. Tak hudobnež...«

»Hudoben Judež prav za prav ni,« ji je segel Meležnik v besedo, »vest le ima, sicer bi ne bil priznal — in strašno težko mu je bilo... Pokoro bo pa tudi delal — pet let je dobil.«

»Pet let?« je zavpila Julka, ki je bila čisto bleda.

»Revež ubogi! Revež...«

»Tevž, pojdiva domov!« je silila Meležnica. »O, kako veseli bodo otroci in Marička tudi! Zdaj mi je tako lahko pri srcu.«

V prisrčnem pogovoru sta odšla Meležnik in Meležnica vsa srečna domov. Julka je obstala pri kapelici, kakor da je prikovana. Dolgo časa je minulo, preden se ji je v glavi začelo svitati, kako se je moglo vse tako zgoditi. Potem je zavila po ovinku, kjer je upala, da ne bo nikogar znanega srečala, in odhitela proti domu. Tu je poiskala hlapca Mohorja in ga je prosila, naj ji gre k frnači nekaj pomagat. Naskrivaj mu je pomignila, češ da bi rada na samem z njim govorila.

Ko sta bila na samem, je dejala:

»Mohor, ali si že čul? Vsi so prosti — samo Tonč, ta je obsojen — pet let je dobil.«

»Kaaaj?« se je zadržal hlapec in zazijal v Julko.

»Judež ni storil ničesar.«

»Priznal je na sodniji, da ga je on zabodel.«

»Potem se mu je zmešalo, drugače biti ne more.«

»Mohor, ali gotovo veš, da ga Ju-, da ga Judež ni?«

»Da je nedolžen?«

»To vem tako gotovo, kakor je gotovo, da ga jaz nisem.«

»Ali lahko prisežeš, da je tako?«

»Lahko prisežem na svojo dušo in na svoje zveličanje... Natanko sem videl, kako je Peter potegnil Meležniku nož iz hlač in kako je mahnil na Tinča. Tedaj Judeža še zraven bilo ni. Tinč se je že zgrudil, ko je Judež prišel in Petru izvil nož, sicer bi bil Peter še Mrka-

sena, toda deklica se ni šallla, temveč ga je odnesla kot odrasli v senik. To so ljudje pravill okoli in nekega dne je prišel k staršem neki novinar. Deklica je bila takrat v šoli in tako je vprašal mater, kako je s tem govoričenjem, in ali je res, da more Karl držati na rokah svojega očeta in še nekega dečka. Mati je mirno odgovorila: »Kar počakaj, da pride iz šole.« Deklica je res prišla z očetom vred, ki je tršat mož in tehta 84 kg. Karl si je posadila očeta na kolena in ga je precej visoko dvignila od tal. Potem je oče vzel v naročje še nekega dečka, ki je tehtal 25 kg, in mala Karl je oba dvignila od tal. Karl je iz rodu Yormelidov. Bajka pozna »močnega Ola iz Vormilles«, ki ga niso